

Kjøbenhavnsposten.

Redigeret af J. F. Giödwad.

Udgiven og forlagt af A. P. Liunge.

12te Aarg.

Mandagen d. 8. October 1838.

Nr 277.

Sorsendes, ifølge Kongelig allernaadigst Tilladelse, med Posten, saavel i Danmark som i Herrugdømmerne.

Kyheds-Post.

Kjøbenhavn, den 8de October 1838. I Rækken af de Festsigheder, der have fundet Sted til Gæst for Thorvaldsen, og der hver paa sin Maade have fortolket den i Sandhed grandiose Modtagelse, der ved hans hidkomst fra hele Folkets Side blev ham til Deel, tilkommer vistnok den første Plads et Selskab, hvortil han igaar Aftes var indbudt af en Forsamling, hvori man er berettiget til at see en værdig Representation af den intelligenteste Deel af Hovedstadens Publicum. I den med smukke Blomsterguirlander decorerede store Sal i Hôtel d'Angleterre havde der samlet sig hened 300 Herrer og Damer, der, da de reiste sig for den under en Trompetfanfare, ledsaget af Festsordnerne, Clausen, Collin, Zeiberg, Zersch, Sager, Thiele, Weis, indtrædende Thorvaldsen, frembøde et lige saa smukt som imponerende Skue. Til Rungs yndige Melodi „Herr Peder kasted' Runer over Spange“ afgang Forsamlingen derpaa i fuldstemmig Chør følgende af S. P. Holst forfattede smukke Sang:

Tilføjes Normannen med det blanke Berge
Til Syden drog, det skønne Land at herge.

Han ristede røde Runer,
En blodig Seierskrift,
Dg Tæmpler og Pauluner
Bar Spor af hans Bedrift!

Konstens Glands, stolte Gudefarer
Sank i Gruus, knuste af Barbarer —
Sank i Gruus.

Saa mangan Synd kan sones ud med Bøde,
Men Synd mod Konsten er en Helligbrøde:

Thi helligt er det Skønne,
Formastelig den Haand,
Som kan med Grumhed lønne
Hvad luttre bør vor Land.

Secler soandt, men paa hine Dage,
Stolte Nord! blev en Plet tilbage —
Stolte Nord.

Dog hvad Din vilde Søn forbrød i Tiden,
Det har en anden Søn udslættet siden;
Han ristede store Runer:
En evig Marmorkrift, —

Dg Tæmpler og Pauluner
Bar' Spor af hans Bedrift.
Meislen klang! Alt, hvad grumt forødetes
Fjernt i Tid, straalende gjenfødetes —
Meislen klang.

Dg atter vaagnede ved Meisellyden
De Hønne Guder i det sjerne Syden.

Dg Syden henrykt fattede
Hvad gudbesjælt var skabt,
Dg fætte, det erstattede
Hvad længst engang var tabt!

Sydens Folk selv det maatte sande,
Laurens Green vandt de om hans Pande —
Laurens Green.

Dg Dig man kalder fattig, Moder kjære!
Hvor kan med sig en Søn Du fattig være?

Reis frit og stolt Din Pande!
En Stjerne funkler der,
Som over alle Lande
Har spredt sit lyse Skjer!

Konstens Børn skal med henrykt Die
Trindt paa Jord for dens Glands sig bøie —
Trindt paa Jord.

Efterat derpaa Enhver havde indtaget sin Plads, holdt Professor Clausen en Tale, hvori han med saa og sande Træk udbredte Konstens og navnlig den bildende Konsts veisignelsesrige Indflydelse paa at forødle Menneſtenaturen og forskjønne Menneſkelivet, og søffede den lioskrifte og ungdomsvarme Dving mange og gode Dage og at Himlen vilde holde Hævd over hans mange over hele Europa spredte Bærker, at de bevarede for barbarisk Haand og Clementernes Dødeliggelse endnu for den sildigste Efterfølgert maatte bære Vidne om hans Liv og Virken. At Clausen blandt andet ogsaa paa en ligesaa delicat som hjertelig Maade takkede ham for den skønne Gave, hvorved han havde givet sin Fødeby og sit Fædreland et uforgængeligt Minde om sin Kjærlighed, behøver vel neppe at erindres. Til Musik af Hartmann afgang derpaa en del af Forsamlingens Medlemmer et Chør af Grundtvig, hvis sildste Vers vi her hidfætte:

Fædreland,
Rig kun paa Bøge og Bipper!
Fattes Du Bjerge og Klipper,
Sent dem paa Stand!

